

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 9072/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

העותר: מנא טכנולוגיות אי.סי.אי תקשורת חכמה בע"מ

נגד

המשיבים: 1. שר התקשורת
2. משרד התקשורת

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותר: עו"ד משה בלטר

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. העותרת הינה חברה פרטית המשווקת חבילות תקשורת וזאת מתוקף תעודת רישום שניתנה לה בהתאם לסעיף 6 להיתר הכללי לביצוע פעולות בזק ולמתן שירותי בזק לפי חוק התקשורת (בזק ושירותים), התשמ"ב-1982 (להלן: ההיתר הכללי וחוק התקשורת, בהתאמה) ולסעיף 1א4 לחוק התקשורת.

2. ביום 18.11.2020 קיבלה העותרת מהמשיב 2 הזמנה לשימוע בגין חשד לפעילות בניגוד לסעיף 11 להיתר הכללי, שעניינו "אי-פגיעה בטובת הציבור" (ראו: נספח 4 לעתירה, להלן: מכתב השימוע). להלן יוצג הרקע שקדם למכתב זה, כעולה ממכתב השימוע:

ביום 30.1.2020 זומנה העותרת לפגישה במשרדי המשיב 2. זאת, לנוכח תלונות רבות שהתקבלו בעניינה אשר מעלות חשד לביצוע עוולות צרכניות שונות, ובכללן חשד להטעיית לקוחות; סירוב בטיפול בבקשות ביטול התקשרות; וכן, עיכוב ביצועם של החזרים כספיים. במסגרת זו, נמסר לנציגי העותרת כי כמות התלונות שהתקבלו בעניינה גבוהה באופן דרסטי ממספר התלונות המתקבלות ביחס לספקי שירות דומים וביחס לכמות הלקוחות שבטיפול. בתוך כך, הובהר לה כי עליה להתנהל באופן שיקטין משמעותית את כמות התלונות תוך שלושה חודשים ממועד הפגישה.

במקביל, החלו להצטבר תלונות דומות בעניינה של העותרת גם ברשות להגנת הצרכן ולסחר הוגן (להלן: הרשות), במועצה לצרכנות ובחברות האשראי השונות. תלונות אלו הובילו לפתיחת חקירה בעניינה של העותרת על ידי הרשות. במסגרת זו נגבו עדויות ממתלוננים ונאספו חומרי חקירה. מחומרי חקירה אלו עלו חשדות להפרות שונות של חוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981, ובהן: הטעיה בזהות העוסק; הטעיה בזכות הביטול; אי ביטול עסקה על פי דרישת הצרכנים; ואספקת שירות ומוצר בתשלום ללא בקשה מפורשת של הצרכן. בד בבד נמסר כי עקב התלונות הרבות שהתקבלו בחברות האשראי על התנהלות העותרת, בוחנים נציגי בנק ישראל בקשות לביטול סליקת תשלומים לעותרת.

3. כמתואר במכתב השימוע, לאור מחדלה של העותרת לתיקון התנהלותה וצמצום מספר התלונות המוגשות נגדה, החליטה המנהלת הכללית במשיב 2, גב' לירן אבישר בן חורין, לעשות שימוש בסמכותה מכוח סעיף 7(א) להיתר הכללי, ולפעול בהתאם להוראות סעיף 6 לחוק התקשורת להגבלת פעילות העותרת לפי ההיתר לתקופה של שישה חודשים – זאת, בדרך של הקפאת גיוסם של מנויים חדשים. כפי שנמסר לעותרת, במהלך תקופה זו תבחן התנהלותה של העותרת ובסופה יוחלט האם תוסר המגבלה האמורה.

4. לאור האמור, ניתנה לעותרת הזדמנות להעלות טענותיה בכתב. בעניין זה הובהר לעותרת כי "השימוע בעניין שבנדון כשמו כן הוא – שימוע. אין מדובר בהחלטת סופית שכבר נתקבלה [...]" (ראו: מכתב המשיב 2 מיום 14.12.2020, נספח 6 לעתירה).

5. במסגרת עתירתה מעלה העותרת טענות בדבר החלטת המשיב 2 לפתוח נגדה בהליך של שימוע ובתוך כך להקפיא את יכולתה לגיוס מנויים חדשים. כך טוענת העותרת כי החלטת המשיב 2 נעדרת סמכות; כי ההפרה אשר מיוחסת לה בהישען על סעיף 11 להיתר הכללי – "אי-פגיעה בטובת הציבור" – איננה מהווה הפרת תנאי מהותי בהיתר הכללי; כי רק הפרת תנאי מהותי מתנאי ההיתר הכללי יכולה לגרור אחריה הגבלת תנאי ההיתר באופן מידי; וכי הפרת תנאי שאינו מהותי, כבעניינה, מאפשר הגבלה כאמור רק לאחר פנייה מוקדמת – שלא בוצעה בעניינה – לתיקון ההפרה, והכל לאור הוראות סעיפים 6(2) ו-6(ב2) לחוק התקשורת. עוד מוסיפה העותרת וטוענת, כי השימוע אליו זומנה הינו פיקטיבי, שכן המשיב 2 כבר הגיע להחלטה בעניינה.

6. לאחר עיון בכתובים שהעותרת הניחה על שולחננו, הגעתי למסקנה כי דין העתירה להידחות על הסף, וזאת אף ללא קבלת תגובה המשיבים.

7. פנייה מוקדמת שעל היעדרה מלינה העותרת – בין אם זו נדרשת בהקשרו של סעיף 11 להיתר, ובין אם לאו – ממילא נעשתה במסגרת הפגישה בין העותרת לנציגי המשיב 2, שכאמור התקיימה ביום 30.1.2020. חומר הראיות שהצטבר מאז מצביע, לכאורה, על כך שהעותרת לא תיקנה את דרכיה. אשר על כן, העתירה דנן נעדרת כל עילה, שכן אין בידי העותרת כל טרוניה לגיטימית נגד עצם קיומו של הליך השימוע בעניינה אשר נועד, בין היתר, לאפשר לה למצות את זכויותיה הנגזרות מכללי הצדק הטבעי.

8. מעבר לנדרש אציין כי בניגוד לטענות העותרת בעתירתה, התרשמתי כי השימוע שאמור להתנהל בעניינה גם איננו מוגבל לחלופה כלשהי של סעיף 6 לחוק התקשורת. כעולה ממכתב השימוע, ככל שתימצא עילה להגביל או להתלות את ההיתר הכללי שבידי העותרת בגין כל אחת מהעילות המפורטות בסעיף 6 הנ"ל, הדבר יעשה בכפוף לשימוע. משכך הוא, הנני נאלץ לקבוע כי העתירה דנן, הנעדרת עילה, היא גם עתירה מוקדמת אשר הוגשה לפני שהסתיימו הליכי השימוע ובטרם ניתנה החלטה בעניין ההיתר מכוחו פועלת העותרת (ראו למשל: בג"ץ 3057/93 דיאמנט-כהן נ' שר החינוך, פ"ד מז(3) 525 (1994); בג"ץ 2285/93 נחום נ' ראש עיריית פתח תקווה, פ"ד מח(5) 630, 643-644 (1994)).

9. טענת העותרת אשר מייחסת למשיב 2 כוונה נסתרת שלא לקיים בעניינה שימוע כן ואמיתי איננה מבוססת וממילא אינה יכולה לשמש משקל-נגד לחזקת התקינות

המינהלית (ראו למשל: יצחק זמיר "ראיות בבית המשפט הגבוה לצדק" משפט וממשל א(2) 295, 297-298 (1992)).

10. העתירה נדחית אפוא על הסף; העותרת תשלם הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך כולל של 3,000 ₪.

ניתן היום, י"ג בטבת התשפ"א (28.12.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט